

MARIJA KMETOVA:

VEČERNA.

Joj, ti koraki, sinko moj!

Od blizu, od daleč prihajajo, s te ceste, z one udarjajo. Pa ni eden ni tvoj, sinko moj. Pred mano je luč, za mano je senca, ali v sredi si ti, si ti in tvoj obraz, tvoj beli, beli obraz.

Ko si bil še majhen, sinko moj, ali veš, ko si bil še majhen, sinko moj, kako so živele v mojih tvoje oči, kako so drhtele besede tvoje in so polzele po mojih, sinko moj?

Med belim cvetjem so se igrali tvoji dnevi in jaz sem ti bila solnce in Bog in zemlja, sinko moj.

Ti si bil jaz in jaz sem bila ti.

Dolgo, sinko moj.

Ali prišla so leta, sinko moj, in kakor sen si se odmikala od mene, sinko moj, in nisi videl krvavih solz mojega srcá, sinko moj. Kako me bolelo je to, kako me boli, še in še!

Joj, ti koraki, sinko moj!

Zakaj te ni?

Zakaj ti nisem več Bog in zemlja in nebó? Zdaj na drugih potih ti misli živijo, zdaj v drugih očeh ti nebesa žarijo.

Zdaj nisem več v tebi, sinko moj.

In vendar si moj, tako moj!

Nevesto mlado imaš.

Saj vem, saj razumem; saj vem, saj vem. Bila sem — ali zdaj me ni, ker me biti ne sme.

Ne sme, sinko moj.

Hud si, če te čakam, če skrbim; hud si, če trpim.

Ali glej, sinko moj, ko si pa moj, ali veš, ali veš, sinko moj?

Ah, saj ne veš!

Saj ne veš, kako mi silno je težkó, ko se misli v tebe vpletajo, ko se želje v tvoje vgnetajo, ko si povsod le ti, le ti.

Ali tebe ni, daleč si, čeprav mi gledaš v oči in mi stiskaš rokó, to mojo velo, velo rokó.

Joj, ti koraki, sinko moj!

Od blizu, od daleč prihajajo, s te ceste, z one udarjajo, pa ni eden ni tvoj, sinko moj!

Saj prideš, saj vem, kakor snoči, tako nocoj, sinko moj. In oči tvoje z očitkom se v moje zazró, in meni je težkó in meni bo hudó, sinko moj!

„Zakaj bediš?“

„Tako, saj veš, skrbim in spati ne morem...“

„Ah, te skrbi...“ In ležeš in pojdeš v sanje z njo.

Saj mene ni več, saj me ne bó, sinko moj!

Razumeti ne morem, da umreti moram, da moram, ko še živim, sinko moj!

Ali ti veš vse to, moj Bog?

Joj, ti koraki, sinko moj!

A. GRADNIK:

NA GORIŠKEM GRADU.

Si, Ivan Gradnik, mojih dedov ded?

Je tvoja kri, ki v mojih žilah pluje?

Je tvoja bôl, ki v mojem srcu kljuje?

In sólza ta — je tvoje bôli sled?

Na Brda gledam in na kraški svet,
v Vipavsko stran in tja, kjer Krn vzdiguje
svoj vrh v oblake in vseeno čuje
sestrice svoje žalostni šepet.

Glej, tam od mórja do zibéli Soče,
o ded moj, narod še pod jarmom stoče,
od gospodarja milosti proseč.

Kaj govoriš mi, ded? O ne, nikoli!
Če srce moje čuti tvoje bôli,
naj tudi tilnik čuti rajši — meč.

Opomba pis.: Ivan Gradnik je bil vodja kmečkega punta na Goriškem l. 1713. Bil je obglavljen v Gorici na Travniku pred soho sv. Ignacija.

